

Gariban İle Yetim

— Bayram Ataç · 13 Ekim 2025

Kuru ekmeğe bile, gözyaşları katıktır
Kışın tam ortasında, umut ona azıktır
Gülmelere yabancı, yüzü heran asıktır
Ocağı közsüz olur, garibanla yetimin

Yüreğinde yel eser, ocağında közsüzdür
Duaya kalkar eller, sitemleri sözsüzdür
Onları hor görenler, kıyımsız yüzsüzdür
Sitemi sözsüz olur, garibanla yetimin.

Besmele ile şükür, nimettir sofrasında
Rüyası bile garip, gülmezki uykusunda
Bazende yenik olur, içteki kuşkusunda
Ekmeği tuzsuz olur, garibanla yetimin.

Mutluluk paylaşırlar, açla tok arasında
Gözleri hiç olmaz, kimsenin parasında
Sokakta yalnız olur, gecenin karasında
Hayali düşsüz olur, garibanla yetimin

Kalacak evi olmaz, ıssız sokakta yaşar
Her gece kaldırıma, kanlı yaşları düşer
Karanlıkla yoğrulur, kuru ayazla pişer
İsyanı sessiz olur, garibanla yetimin

Bir az sevinç özlemi, içinde hep sızlar
Boğazında takılır, yutkundukça sözler
Acısız dinermi hiç, ciğerde yanan közler
Yüzleri mutsuz olur, garibanla yetimin

Kırk yerden dikmiştir, eski pantolonunu
Karanlıklara gömer, ağlarken ses tonunu
Günü birlik yaşar, bilmez hiç bir sonunu
ufku umutsuz olur, garibanla yetimin

Et tadını hiç bilmez, yemek yediği kaşığı
Ne kadar umut arasa, söndü bütün ışığı
Sođuk kaldırım taşı, onun bitmez aşığı
Dalları köksüz olur, garibanla yetimin